

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2014-20423
20. oktober 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
---------	--------------------------	--------------	------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-252/13	Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), idet det har opretholdt bestemmelser i de nederlandske retsforskrifter, der er i strid med dette direktivs artikel 1, stk. 2, litra a) og b), artikel 15 og artikel 28, stk. 2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Dom	22.10.14
C-104/13	Olainfarm Sagen vedrører: 1) Skal artikel 10 eller en anden bestemmelse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler fortolkes således, at fremstilleren af et referencelægemiddel har en subjektiv ret til at iværksætte appel til prøvelse af det kompetente organs afgørelse, hvorved der registreres et generisk lægemiddel fremstillet af en anden fremstiller af lægemidler med anvendelse af det af fremstilleren af referencelægemidlet registrerede lægemiddel som referencelægemiddel? Udtrykt på en anden måde, kan der af nævnte direktiv udledes en ret til domstolsbeskyttelse for fremstilleren af referencelægemidlet, med henblik på, at det undersøges, om fremstilleren af det generiske lægemiddel lovligt og med rette har henvist til det af fremstilleren af referencelægemidlet registrerede lægemiddel, på grundlag af direktivets artikel 10? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal direktivets artikel 10 og 10a da fortolkes således, at et lægemiddel, der i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 10a er registreret som et lægemiddel, der har fundet almindelig anerkendt anvendelse på det	Dom	23.10.14

	medicinske område, kan anvendes som referencelægemiddel som omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra a)?		
C-302/13	<p>flyLAL-Lithuanian Airlines</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en sag, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skade og tab og om, at de sagsøgte adfærd, bestående i indgåelse af en ulovlig aftale og misbrug af en dominerende stilling, erklæres ulovlig, og som er støttet på anvendelsen af almenretlige retsakter i en anden medlemsstat, anses for en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001, når der henses til, at ulovlige aftaler er ugyldige fra tidspunktet for deres indgåelse, og at vedtagelsen af en retsregel derimod er en statslig handling på det offentligretlige område (acta iure imperii), som er underlagt de folkeretlige regler om staters jurisdiktionelle immunitet over for retter i andre stater? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende (dvs. hvis der er tale om en civil- eller handelsretlig sag i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningen), skal erstatningssøgsmålet da anses for en sag vedrørende gyldigheden af beslutninger truffet af selskabsorganer i henhold til forordningens artikel 22, stk. 2, hvorved der er mulighed for ikke at anerkende retsafgørelsen i medfør af forordningens artikel 35, stk. 1? 3) Såfremt genstanden for erstatningssøgsmålet henhører under anvendelsesområdet for forordningens artikel 22, stk. 2, (enekompetence), har retten i den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, da pligt til at efterprøve, om der foreligger sådanne omstændigheder som er opregnet i forordningens artikel 35, stk. 1, i forbindelse med anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er iværksat foreløbige og sikrende retsmidler? 4) Kan klausulen om grundlæggende retsprincipper i forordningens artikel 34, stk. 1, fortolkes således, at anerkendelsen af en retsafgørelse, hvorved der er iværksat foreløbige og sikrende retsmidler, er i strid med de grundlæggende retsprincipper (ordre public) i en medlemsstat, 1) hvis det primære grundlag for iværksættelsen af de foreløbige og sikrende retsmidler er det påståvnte beløbs anseelige størrelse, uden at der er foretaget en rimelig og begrundet beregning heraf, og 2) hvis anerkendelsen og fuldbyrdelsen af den pågældende retsafgørelse kan påføre de sagsøgte parter et tab, som sagsøgeren – et selskab, der er erklæret konkurs – ikke har mulighed for at erstatte i tilfælde af, at erstatningssøgsmålet forkastes, hvilket kan have indvirkning på de økonomiske interesser hos den stat, hvori der anmodes om anerkendelse, hvorved statens sikkerhed således bringes i fare, henset til at Republikken Letland ejer 100% af aktierne i Lidosta Rīga og 52,6% af aktierne i AS Air Baltic Corporation?</p>	Dom	23.10.14
C-305/13	<p>Haeger & Schmidt</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan en speditøraftale, hvorved ordregiveren giver en speditør, der handler i eget navn og på eget ansvar, til opgave at arrangere en godstransport, som udføres af en eller flere transportvirksomheder for ordregiverens regning, og i givet fald under hvilke betingelser have transport af gods som hovedformål som omhandlet i artikel 4, stk. 4, sidste punktum, i [org. s. 5] Romkonventionen af 19. juni 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser? 2) Hvis speditøraftalen kan anses for en aftale om transport af gods som omhandlet i nævnte konventions artikel 4, stk. 4, men den særlige formodning i denne bestemmelse om, hvilken lov der finder anvendelse, ikke gælder i mangel af det heri krævede sammenfald, skal ordlyden af det første punktum, hvorefter den generelle formodning i stk. 2 ikke gælder for aftaler om transport af gods, da fortolkes således, at retten i så fald ikke skal afgøre, hvilken lov der finder anvendelse, på grundlag af denne formodning, som den skal se helt bort fra, men efter det generelle lovvalgsprincip, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, dvs. ved at finde frem til det land, som aftalen har sin nærmeste tilknytning til, uden særlig hensyntagen til det land, hvor den part, der præsterer den for aftalen karakteristiske ydelse, er hjemmehørende? 3) Hvis det antages, at speditøraftalen er omfattet af den generelle formodning i artikel 4, stk. 2, og den oprindelige ordregiver har indgået en aftale med én speditør, der herefter er blevet afløst af en anden speditør, er det da muligt at fastlægge, hvilken lov der finder anvendelse på kontraktforholdet mellem ordregiveren og den anden speditør, ud fra den første speditørs forretningssted, således at loven i det udpegede land anses for at finde</p>	Dom	23.10.14

	generel anvendelse på hele transporttransaktionen?		
C-461/13	<p>Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 fortolkes således, at medlemsstaterne – med forbehold for undtagelser – er forpligtede til at nægte at godkende et projekt, såfremt det kan medføre en forringelse af tilstanden for et overflade-vandområde, eller er denne bestemmelse alene udtryk for en målsætning for vandområdeplanen? 2) Skal begrebet »forringelse af tilstanden« i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i), fortolkes således, at det alene omfatter skadelige ændringer, der fører til en lavere klassifikation i henhold til direktivets bilag V? 3) For det tilfælde, at spørgsmål 2 skal besvares benægtende, spørges: Under hvilke forudsætninger foreligger der en »forringelse af tilstanden« som omhandlet i vandramme-direktivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)? 4) Skal vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), fortolkes således, at medlemsstaterne – med forbehold for undtagelser – er forpligtede til at nægte at godkende et projekt, såfremt det indebærer risiko for, at der ikke opnås henholdsvis en god tilstand for overfladevand eller et godt økologisk potentiale og god kemisk tilstand for overfladevand på det relevante tidspunkt i henhold til direktivet, eller er denne bestemmelse alene udtryk for en målsætning for vandområdeplanen?</p>	GA	23.10.14
C-510/13	<p>E.ON Földgáz Trade</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder de bestemmelser, der fastlægger, hvem der kan anlægge sag i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF (herefter »2003-direktivet«) i forbindelse med en administrativ afgørelse, der blev vedtaget, mens dette direktiv var i kraft, anvendelse, eller skal der i det verserende søgsmål tages hensyn til bestemmelserne i artikel 41 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (herefter »2009-direktivet«), som trådte i kraft under sagens behandling, under hensyntagen til bestemmelsen i dets artikel 54, stk. 1, andet afsnit, hvorefter de nævnte bestemmelser finder anvendelse fra den 3. marts 2011? 2) Såfremt 2009-direktivet skal anvendes, kan en godkendt operatør, som har en økonomisk interesse, som den i denne sag foreliggende, i forbindelse med en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse, som godkender en netkodeks eller fastlægger dens indhold, da anses for »part, der er berørt« som omhandlet i artikel 41, stk. 17, i 2009-direktivet, eller er kun den netoperatør, der er beføjet til at opfordre til godkendelse af kodeksen, en berørt part? 3) Såfremt 2003-direktivet skal anvendes, er godkendelsen eller ændringen af netkodeksen, som den, der har fundet sted i den foreliggende sag, da omfattet af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 25, stk. 5 eller 6, for så vidt det henviser til vurderingen af ansøgninger om reservekapacitet? 4) Såfremt der er tale om et tilfælde, der er omfattet af artikel 25, stk. 6, i 2003-direktivet, kan en godkendt operatør, som har en økonomisk interesse som den i denne sag foreliggende, i forbindelse med en appel iværksat til prøvelse af en afgørelse, som godkender en netkodeks eller fastlægger dens indhold, da anses for en »berørt part«, eller er kun den netoperatør, der er beføjet til at opfordre til godkendelse af kodeksen, en berørt part? 5) Hvordan skal artikel 25, stk. 11, i 2003-direktivet, i henhold til hvilken de klager, som der henvises til i stk. 5 og 6, ikke udelukker anvendelse af retsmidler i henhold til fællesskabsretten og national ret, fortolkes, hvis det af svarene på ovenstående spørgsmål fremgår, at national ret underlægger anlæggelsen af søgsmål strengere krav end dem, der følger af direktivets eller fællesskabsrettens bestemmelser?</p>	GA	23.10.14
C-137/13	<p>Herbaria Kräuterparadies</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer kun er et lovmæssigt krav,</p>	Dom	05.11.14

	<p>såfremt en EU-retlig eller en med EU retten forenelig national bestemmelse vedrørende den fødevarer, som de nævnte stoffer skal tilsættes, direkte foreskriver tilsætningen af de nævnte stoffer eller i det mindste angiver et minimumsindhold for de nævnte stoffer, der skal tilsættes? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer også er et lovmæssigt krav i de tilfælde, hvor markedsføringen af en fødevarer som kosttilskud eller under anvendelse af sundhedsanprisninger, uden at mindst et af de nævnte stoffer er tilsat, ville være misvisende og vildledende for forbrugerne, da fødevareren på grund af for lav koncentration af et af de nævnte stoffer ikke kan opfylde sit anvendelsesformål som næringsmiddel henholdsvis det anvendelsesformål, der kommer til udtryk i sundhedsanprisningen af den? 3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal artikel 27, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 889/2008 fortolkes således, at anvendelsen af de nævnte stoffer også er et lovmæssigt krav i de tilfælde, hvor en bestemt sundhedsanprisning kun må anvendes på fødevarer, som indeholder en bestemt, såkaldt betydelig mængde af mindst et af de nævnte stoffer?</p>		
C-166/13	<p>Mukarubega Sagen vedrører: 1) Skal retten til at blive hørt i forbindelse med enhver procedure, hvilken ret udgør en integrerende del af det grundlæggende princip om respekt for retten til forsvar og i øvrigt er fastsat ved artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den pålægger en forvaltning, som påtænker at træffe en afgørelse om tilbagesendelse af en udlænding med ulovligt ophold – uanset om denne tilbagesendelsesafgørelse er eller ikke er en følge af et afslag på opholdstilladelse, og bl.a. under omstændigheder, hvor der er en risiko for, at den pågældende vil forsvinde – at give den pågældende lejlighed til at fremsætte bemærkninger? 2) Tillader den opsættende virkning af den retslige procedure ved en forvaltningsdomstol at fravige en udlænding med ulovligt opholds mulighed for forudgående at kunne fremføre sine synspunkter i forhold til en bebyrdende udsendelsesforanstaltning, som påtænkes truffet over for vedkommende?</p>	Dom	05.11.14
C-402/13	<p>Cypra Sagen vedrører »FØRSTE SPØRGSMÅL: Kan Republikken Cyperns veterinærtjeneste som »kompetent myndighed« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004, med kompetence til at udpege de »embedsdyrlæger«, der udfører den af forordningen fastsatte veterinærkontrol af slagtingen af dyr, pålægge et lovligt slagteri en driftstid, idet veterinærtjenesten selv fastsætter, hvornår slagteriet kan være i drift og foretage slagtinger? ANDET SPØRGSMÅL: Kan Republikken Cyperns veterinærtjeneste som »kompetent myndighed« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004, med kompetence til at udpege de »embedsdyrlæger«, der udfører den af forordningen fastsatte veterinærkontrol af slagtingen af dyr, nægte at sende en »embedsdyrlæge« til et lovligt slagteri, som anmoder?</p>	Dom	05.11.14
C-476/12	<p>Österreichischer Gewerkschaftsbund Sagen vedrører: 1) Skal princippet om pro rata temporis i § 4, stk. 2, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde (EFT 1998, L 14, s. 9), som ændret ved direktiv 98/23/EF (EFT 1998, L 131, s. 10), anvendes på et børnetillæg (»Kinderzulage«), der er vedtaget i en kollektiv overenskomst (lønaftale) – idet der er tale om en social ydelse fra arbejdsgiveren til delvis udligning af forældrenes udgifter til underhold af det barn, for hvilket tillægget modtages – på grund af denne ydelses (hensigtsmæssige) karakter? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde (EFT 1998, L 14, s. 9), som ændret ved direktiv 98/23/EF (EFT 1998 L 131, s. 10) fortolkes således, at en ulige behandling af de deltidsansatte i form af en nedsættelse af børnetillægget i forhold til arbejdstiden – i betragtning af den vide skønsmargin, som</p>	Dom	05.11.14

	<p>arbejdsmarkedets parter råder over ved fastsættelsen af et bestemt socialt og økonomisk-politisk mål og de foranstaltninger, der er egnede til at opfylde dette mål – er sagligt begrundet, såfremt det antages, at et forbud mod forholdsmæssig tildeling af ydelsen a) vanskeliggør eller umuliggør deltidsansættelse i form af forældreorlov på deltid (»Elternteilzeit«) og/eller ansættelse i ringe omfang under en forældreorlov (»Elternkarenzurlaub«) og/eller b) fører til konkurrencefordrejninger, fordi arbejdsgiveren belastes mere i økonomisk henseende ved et større antal deltidsansatte, og til en ringere beredvillighed hos arbejdsgiveren til at ansætte deltidsansatte og/eller c) fører til en begunstigelse af deltidsansatte, der har flere deltidsansættelser og flere krav på overenskomstmæssige ydelser såsom børnetillæg og/eller d) fører til en begunstigelse af deltidsansatte, fordi disse har mere fritid end de fuldtidsansatte og således har bedre børnepasningsmuligheder? 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal grundrettighedschartrets artikel 28 fortolkes således, at hvor der er tale om et arbejdsretligt system, i hvilket væsentlige dele af de arbejdsretlige mindstestandarder tilvejebringes på grundlag af særligt udvalgte og kvalificerede arbejdsmarkedsparters samstemmende socialpolitiske vurderinger, og kun en detailbestemmelse (der strider mod et EU retligt forbud mod forskelsbehandling) i en kollektiv overenskomst (her forholdsmæssig beregning af børnetillæg ved deltidsarbejde) er ugyldig (efter national praksis), medfører denne ugyldighed, at alle den kollektive overenskomsts bestemmelser for dette område (her børnetillæg) er omfattet af ugyldighedssanktionen?</p>		
C-477/13	<p>Angerer</p> <p>Sagen vedrører: 1. a) Er »specifikke og særlige årsager« som omhandlet i direktivets artikel 10 de forhold, der defineres i de derefter nævnte tilfælde (litra a) til g)), eller skal der ud over disse omstændigheder også foreligge »specifikke og særlige årsager«, som gør, at ansøgeren ikke opfylder de forudsætninger, der er nævnt i direktivets afsnit III, kapitel II og III? b) Hvilken karakter skal de »specifikke og særlige årsager« have i sidstnævnte tilfælde? Skal der være tale om personlige årsager – for eksempel forhold, der hænger sammen med den pågældendes individuelle livsforløb der gør, at migranten undtagelsesvis ikke opfylder forudsætningerne for en automatisk anerkendelse af hans uddannelse i henhold til direktivets afsnit III, kapitel III? 2. a) Forudsætter begrebet arkitekt i direktivets 10, litra c), at migranten i oprindelsesmedlemsstaten ud over at have udøvet tekniske aktiviteter inden for byggeplanlægning, [org. s. 3] tilsyn med bygge- og anlægsarbejder og bygværker også har arbejdet kunstnerisk skabende og har udøvet aktiviteter vedrørende byplanlægning, økonomi og i givet fald bevaringsværdige bygninger eller ville have haft tilladelse til at udøve sådanne aktiviteter efter endt uddannelse, og i givet fald i hvilket omfang? b) Forudsætter begrebet arkitekt i direktivets artikel 10, litra c), at migranten har en uddannelse på universitetsniveau, der hovedsagelig vedrører arkitektur i den forstand, at den ud over at omfatte tekniske spørgsmål vedrørende byggeplanlægning, tilsyn med bygge- og anlægsarbejder og bygværker også omfatter kunstnerisk skabende virksomhed og byplanlægning, økonomi og eventuelt bevaringsværdige bygninger, og i givet fald i hvilket omfang? c) (i) Er det afgørende for besvarelsen af spørgsmål 2 a) og b), hvorledes titlen »arkitekt« sædvanligvis anvendes i andre medlemsstater (direktivets artikel 48, stk. 1); (ii) eller er det tilstrækkeligt, at det fastslås, hvorledes titlen »arkitekt« sædvanligvis anvendes i oprindelsesmedlemsstaten og værtsmedlemsstaten; (iii) eller kan det aktivitetspektrum, der normalt er forbundet med titlen »arkitekt« inden for Den Europæiske Unions område, udledes af direktivets artikel 46, stk. 1, andet afsnit?</p>	Dom	05.11.14
Forenede sager T-307/12 og T-408/13	<p>Mayaleh mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/256/FUSP af 14. maj 2012 om gennemførelse af Rådets afgørelse 2011/782/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører Adib Mayaleh. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 410/2012 af 14. maj 2012 om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger</p>	Dom	05.11.14

	på baggrund af situationen i Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører Adib Mayaleh. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.		
C-42/13	<p>Cartiera dell'Adda</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er fællesskabsretten til hinder for en fortolkning, hvorefter den ordregivende myndighed i et tilfælde, hvor en virksomhed, der deltager i en udbudsprocedure, i selve ansøgningen om deltagelse har undladt at angive, at en teknisk direktør i virksomheden ikke er genstand for en procedure eller er blevet dømt som omhandlet i artikel 38, stk. 1, litra b) og c), i lovdekret nr. 163/2006, skal træffe afgørelse om at udelukke virksomheden, også selv om denne behørigt har godtgjort, at udtrykket teknisk direktør er blevet anvendt ved en rent materiel fejl? 2) Er fællesskabsretten til hinder for en fortolkning, hvorefter den ordregivende myndighed i et tilfælde, hvor en virksomhed, der deltager i en udbudsprocedure, har fremlagt relevant og behørigt bevis for, at de personer, med hensyn til hvilke der skal afgives erklæringer i henhold til artikel 38, stk. 1, litra b) og c), ikke er genstand for en procedure eller er blevet dømt som omhandlet i denne bestemmelse, skal træffe afgørelse om at udelukke virksomheden som følge af dens manglende overholdelse af en bestemmelse i den lex specialis, i medfør af hvilken den offentlige udbudsprocedure blev indledt?</p>	Dom	06.11.14
C-108/13	<p>Mac</p> <p>Sagen vedrører: Er artikel 34 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for en national lovgivning, der bl.a. gør udstedelse af en markedsføringstilladelse ved parallelimport for et plantebeskyttelses-middel betinget af, at det pågældende middel i eksportstaten er omfattet af en i overensstemmelse med direktiv 91/414/EØF udstedt markedsføringstilladelse, og som følgelig ikke tillader udstedelse af en markedsføringstilladelse ved parallelimport for et middel, der i eksportstaten er omfattet af en markedsføringstilladelse ved parallelimport, og som er identisk med et godkendt middel i importstaten?</p>	Dom	06.11.14
C-395/13	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, idet det ikke har sikret opsamlingen og rensningen af byspildevand fra 57 byområder med mere end 2 000 og mindre end 10 000 personækvivalenter. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	06.11.14